

— Aceasta e Casa alegătorului, iar cele de acolo sînt casele alegătorilor...

Desen de A. LUCACI

u r z i c a

ANUL XIII - Nr. 2 - 31 IANUARIE 1961 - 16 PAGINI - 1,50 LEI

„TEHNICA LEMNULUI“

față cu tehnica

„Cine se scoală de dimineață ajunge departe“. Eu am ajuns mai aproape. La IPROFIL „Tehnică Lemnului“ din cartierul Militari. Această fabrică, unde se... trezesc la viață dormitoarele, e foarte tină. La 1 ianuarie a împlinit zece luni. Mulți ani înainte! Dar deși atât de tină, la fabricarea mobilei dovedește deplină maturitate. Sînt sigur că dv. nu știți prin cîte mîini și prin cîte mașini trece lemnul și plăcile „Pal“ (plăci aglomerate din lemn) pînă ajung dulap, studio sau masă; într-un cuvînt, pînă devin garniturile „M 3“. Ei bine, prin cîte mîini și prin cîte mașini trece materia primă nu știu precis nici eu, cu toate că am fost la fața locului. Trece atât de repede, încît e foarte greu să poți nota totul. Mai ales că subsemnatul folosesc pentru luarea notițelor străvechiul creion denumit azi „Pix“. Ar trebui făcut ceva și pentru noi! Dacă nu un creion cu care să poți scrie totul cît ai clipi din ochi, măcar un creierăș electronic căruia să nu-i scape nimic. Eu, unul, m-aș mulțumi cu amîndouă.

Tunelurile

La „Tehnică Lemnului“ există zece tuneluri care la un loc formează zece „Uscătorie“. Să nu credeți că prin aceste tuneluri circulă trenuri sau automotoare. Circulă aer cald care usucă lemnul. La început, adică acum cîteva luni, lemnul, dacă era de fag și avea grosimea de 80 mm, stătea în tunel vreo 30 de zile. Vă închipuiți ce chin pe bietul fag să stea de lemn 30 de zile în tunel! Mie nu-mi place tunelul nici cînd trec prin el cu 60 km pe oră.

Dar, într-o zi, colectivul secției „Uscătorie“ și-a propus să obțină în fiecare din cele zece tuneluri o temperatură de 80°. Și a reușit. Rezultatul: lemnul nu mai șade 30 de zile în tunel. Șade doar zece zile. Iată ce se poate face dacă ai la îndemînă 80°. Eu însă, cînd am făcut mai de mult 40°, nu știam că dacă îmi mai crește temperatura sînt tocmai bun pentru uscat lemnul de mobilă în zece zile.

Sectorul de croit

Să nu mai spuneți că doar stofele și pieile se croiesc. De această operație nu este scutit nici lemnul. Odată uscat, el este transportat în sectorul de croit unde i se dă forma dorită. Fie ușă de dulap, fie picior de masă, fie ramă de studio. În sectorul de croit am văzut două „frezere“ moderne, cu care se netezesc marginile pieselor lemnoase. La una din aceste mașini lucrează tovarășul Drumea Gheorghe, care e și fruntaș și inoator. Mi-a spus: „Frezerului nu i-am găsit nici un cusur. De aceea, am făcut o inovație la circularul dublu. Se putea tăia la el numai în unghi drept. L-am îndreptat nițel și acum taie și înclinat.“ M-am repezit la circularul dublu. Cînd l-am văzut, m-am potolit. Tăia atât de repede

încît mi s-a părut nu dublu, ci triplu. L-am rugat pe tovarășul Serachitopol, șeful sectorului, să-mi arate cum taie circularul dublu, înclinat. Mi-a arătat, m-am uitat și n-am văzut nimic. Totul se petrecuse atât de repede, încît mi-am dat seama că în materie de circular poți să te uiți dublu, poți să te uiți drept, poți să te uiți circular, că tot nu vezi nimic. Înainte de a veni la „Tehnică Lemnului“ nici nu știam că există mai multe feluri de tăiat. Acum abia aștept să mă bărbieresc. Dacă mă tai... înclinat, poate nu rămîne semn. Am încercat acasă noul sistem. Și m-am tăiat dublu!

La odihnă

Există în această fabrică și o cameră de odihnă pe care am ținut s-o vizitez. O cameră de odihnă pentru reporteri, mi-am zis, e mare lucru! În care altă întreprindere mai întilnești atîta amabilitate? Cînd am ajuns, în loc să găsesc aici fotolii, am găsit stive de plăci pe care s-a aplicat furnirul. „Tovarăși, am spus eu, vă mulțumesc că m-ați invitat pentru cîteva minute la odihnă, dar, nu vă supărați, pe ce să mă odihnesc?“ Au zîmbit: „Asta nu e cameră unde trebuie să stai dumneata la odihnă. Aici stau piesele la odihnă după ce ies de la presă“. „Și eu vin de la presă, am glumit eu. Dar aveți dreptate! Dacă o să stau eu aici, n-o să iasă nici un dormitor!“ Și am ieșit.

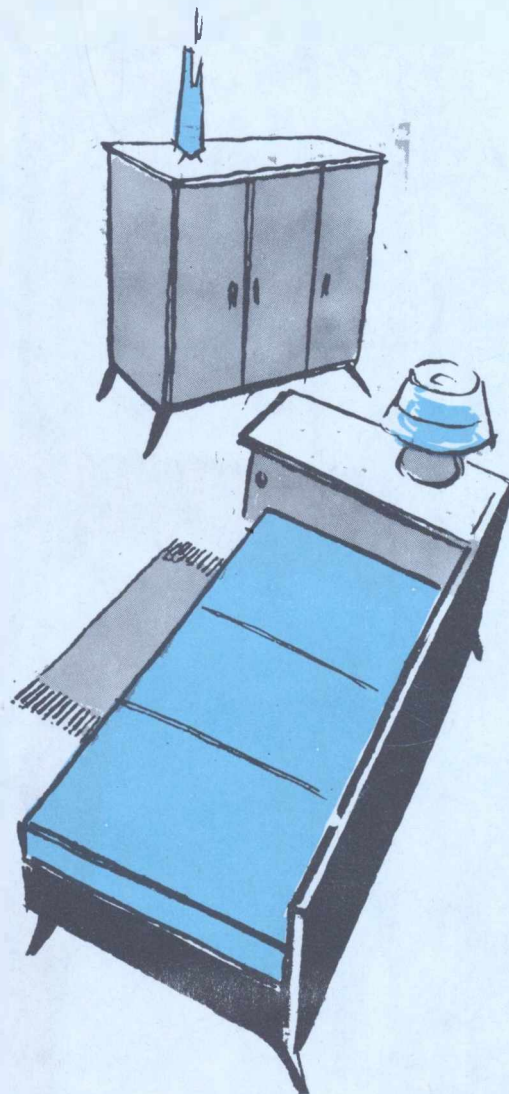
Presiune 75 atmosfere

O presiune de 75 atmosfere nu se poate obține apăsînd cu degetul pe butonul unei sonerii. Dar se poate obține apăsînd pe niște manete de la presa existentă la „Tehnică Lemnului“. Această presă este folosită pentru aplicarea furnirului pe plăcile „Pal“. Oamenii care o mînuiesc se învîrtesc în jurul ei cu siguranța cu care eu aprind lampa de noptieră. Numai că eu, dacă apăs opt ore pe butonul lămpii, altceva decît să aprind un bec de 25 W nu fac. Ei apasă opt ore pe manete și ies piesele necesare pentru peste 30 de dormitoare. Asta-i deosebirea: la ei e „Tehnică

Lemnului“ și la mine e „Tehnică lămpii“.

Ce nu se poate trece cu vederea

La această fabrică de mobile nu se poate trece cu vederea nimic. Totul e nou, curat, mare și mai ales vizibil. Este imposibil deci să-ți scape vreun amănunt. Excepție face doar viteza de lucru a utilajelor. Nici maestrul Josefny nu are o astfel de turație. Am să țin minte toată viața (ceea ce înseamnă, sper, foarte multă

uriașă. Ai impresia că vezi o albină lucrînd la o combină. — „Ce mașină e asta, tovarășe Ionescu? l-am întrebat. „Mașina de turnat lac!“ „Și cum te împaci cu ea?“ „Mă împac foarte bine, pentru că lucrează repede și fără zgomot! E tăcută și harnică!“ M-am uitat cum funcționează. A luat tovarășul Ionescu o ușă de dulap, a introdus-o în mașină, și cît ai zice... șifonier, a ieșit ușa pe partea cealaltă cu un strat de lac lucios pe ea, de-ți venea să crezi că i-a pus și oglindă. Înainte de a mă despărți de tovarășul Ionescu i-am spus că aș veni cu soția să-i arăt mașina de turnat lac. — „De ce?“ m-a întrebat el. „Pentru că e tăcută și harnică!“

Ce-i acolo?

Acolo este depozitul! mi s-a răspuns. Am mai văzut eu depozite în viața mea, dar cum e cel de la „Tehnică Lemnului“ n-am mai întilnit. Mare cît o gară. Comparația este foarte potrivită dacă o să vă spun că prin acest depozit circulă și un electrocar. Electrocarul din acest depozit cară dulapurile sau studiourile de colo pînă colo și le și ridică pînă ajung unul pe deasupra celuilalt. Atît de mult mi-a plăcut electrocarul, încît eram la un moment dat tentat să mă sui cu ajutorul lui pe un dulap. Dar am renunțat, furat de frumusețea dormitoarelor „M 3“ prezente în depozit. Dacă ar trăi Verdi sînt convins că ar completa denumirea cunoscutei arii „La donna e mobile“ în „La donna e mobile... „M 3““.

În acest depozit erau altele dormitoare frumoase încît am încercat să-mi imaginez cum sesimt acei care și-au adus în locuință o asemenea garnitură. Și am închis ochii. Cînd i-am deschis erau plini de lacrimi. — „De ce vă lăcrimează ochii?“ am fost întrebat cu îngrijorare. „Pentru că îmi lipsește o garnitură... „M 3““. „Și cine vă împiedică să vă cumpărați?“ Am explicat: „M.R.B.“ „Ce înseamnă M.R.B.“? „Mobilă rămasă de la bunica“. „De ce nu vindeți merebeul?“ „Păi cine credeți că o să cumpere un M.R.B. cînd există „M 3“?“

Deznodămînt

Acest capitol s-a petrecut mai tîrziu. Acasă. Martori: soția și vecinii. Faptele s-au întîmplat în felul următor: am luat M.R.B.-ul și l-am dus într-o magazie de mobile și am cumpărat un dormitor „M 3“. Seara, pe la orele 10, am adormit pe noul meu studio. Am visat toată noaptea mașina de turnat lac, electrocarul, presa, 75 de atmosfere, camera de odihnă și alte amănunte privind „Tehnică Lemnului“ și derivatele ei. Dimineața, cînd m-am trezit, nu știam unde mă afl. Totul nou... afară de nevăstă!

Mi-a venit inima la loc!

DAN MANOLESCU

Desen de I. ROSS

Tov. Georgescu Alexandru, maistru la Atelierele C.F.R. „Grivița Roșie”-Vagoane, are frumoase realizări în calitate de deputat al circumscripției 168, printre care pavarea a numeroase străzi și alte lucrări edilitare.

*In cărbune și creion
Te-am pus în medalion,
Inșă ce-ai realizat
Intră doar pe-un ecran lat...*

*Cetățeanul prin urmare
Face-o justă constatare:
Nici un pic n-ai zăbovit
In vagonul de... dormit.*

MARIN... ȘI NOI!

*Știi de ce e satul nostru plin
Ca un stup cu ceară și miere?
L-a-nvățat Partidul pe Marin
Că unirea-i sursă de putere.*

*Podul cel de piatră, peste gîrlă,
Sala pentru filme, la cămin.
Drumul care duce-n deal, la tîrlă,
Le făcurăm noi... și cu Marin!*

*Ștîlpil care-aduc în sat lumină,
Monumentul nou, pentru eroi,
Grădinița (dîtamai grădină!)
Astea le-a făcut Marin... cu noi!*

*Ar mai fi și-un dispensar în lege
(Douăzeci de paturi — e puțin?)
Și pe ăsta, cred că se-nțelege,
Îl făcurăm noi... și cu Marin!*

*Cît despre plantația pe care
Veți vedea-o-ntînsă, spre zăvoi,
Știe de pe-acuma fiecare:
O va face el, Marin... cu noi!*

*Fî'ndcă noi, de-a lungul și de-a latul,
O zicală nouă-am semănat:
„Unde-i deputatul e și satul”
Și ce sat — da' și ce deputat!*

STELIAN FILIP

INTERVIU

*Nenumărați fruntași în muncă au fost
propuși candidați pe listele F.D.P.*

Desen de I. DAVIDESCU

— Tovarășe candidat, aș vrea să vă pun cîteva întrebări!
— Cu plăcere! Aveți răspunsul acolo, sus...

INSTRUCTAJUL LUI DUMITRU SURLEA*)

Nu fiți molii, ursuzi și nătășleși
Cî dezheteți, amabili și isteți.
Să nu v-aud că spuneți „nu mai este“
Sau „nu avem“, expresiile-aceste
Mă fac numai decît să înțeleg
Că cel ce le pronunță e un bleg,
Și că, bine-nțeles, n-are habar
De meseria lui de ospătar.

Să presupunem că un cetățean
Ar vrea neapărat rasol cu hrean
În ziua cînd rasolul comandat
De cîteva minute-i terminat.
Ia să vedem, băiete, ce te faci?
Răspunde: ce te faci? Așa-i că taci?
Fir-ași ai dracului de mameluci!
Să-ți spun tot eu: zici „vine“ și te duci,
Iei lista de bucate, o citești
Și te gîndești cum poți să-nlocuiești
Cu-n alt fel de mîncare de pe listă
Rasolul care-acum nu mai există.
Și dacă nu ești prost, poți să-i propui
Rasol de pește sau un piept de pui
Sau altceva gustos, ispiitor
Căci ospătaru-i, și-un sfătuitor
Al celor nedeciși; nu orice om
Ce-ți intră în local e gastronom
Și numai cînd ești tont sau nătărău
Clienții nu vor cere sfatul tău.
Așa lucrează-un ospătar isteț
Cînd știe meseria și nu-i fleț.

Ia spune, mă, tu ăla cam distrat,
Ai priceput ce-am spus ori ai visat?
Ție-ți vorbesc, vreau să te fac atent,
Că din pricina ta sînt violent.
N-ai spus pe vremuri că sînt bătăuș
Și că mă port cu voi fără mînuși?
Vă dau un sfat. Să nu mă supărați,
Deci fiți cuviințoși și delicați
Că s-ar putea, cum sînt eu cam nervos,
Să nu mai discutăm politicos
Ca pînă azi, ca niște buni amici.
Acuma hai, cărați-vă de-aici!“

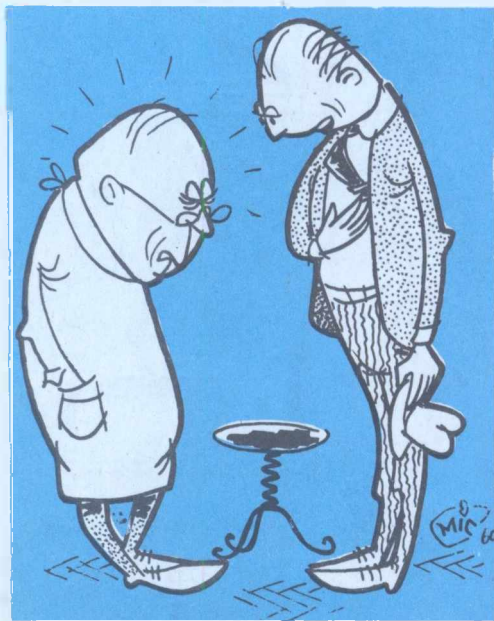
Nota redacției

Un instructaj făcut în acest stil,
Deși ca fond el poate fi util,
Nu trebuie ținut ca pe maidan
Cî mult mai calm, adică fără hrean.

MIRCEA PAVELESCU

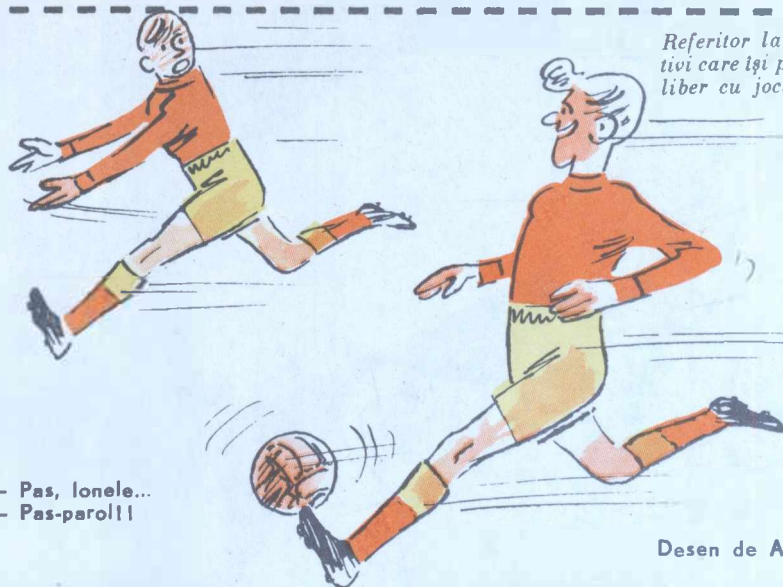
*) Președintele cooperativei „21 Decembrie“ din Lipova, regiunea Banat.

LA DERMATOLOG

— Doctore, nu mă lăsa, dă-mi ceva contra căderii părului...

Desen de M. CAPĂȚĂ

Referitor la acei sportivi care își pierd timpul liber cu jocul de cărți.

— Pas, lonele...
— Pas-parol!!

Desen de A. PAVEN

PRACTICĂ ȘI TEORIE

Frumoasă e iarna în satul Groși din raionul Aleșd! Mai cu seamă cînd cerul așterne covor alb de nea peste cîmp și dealuri, priveliștea îți desfată ochii, îți umple inima de încîntare, îți umple plămîinii de aer proaspăt și-ți umple grajdul de fin pentru vite.

Pe scurt: frumoasă e iarna în sat la Groși! Frumoasă e iarna, vara, însă, e minunată!... Razele soarelui învăluie blind bătrînii tei de pe uliță, livezile din vale și pe copiii din curtea lui Cosma Gavril. Copiii sînt elevi, Cosma Gavril e învățător.

Soarele blind îi învăluie deopotrivă pe elevi și pe învățător, iar toți laolaltă sînt învăluși de privirea mai puțin blindă a soției învățătorului.

Pe neașteptate armonia peisajului este spartă de vocea soției:

— Gavrilee! Învățător ești, sau ce-mi ești?...

— Învățător, nevastă!

— Atunci ce mi te uiți la ei, fără nici o treabă? Doar ești în program. Bagă-i în botanică.

— În botanică, nevastă!... Măi, care ești în clasa a III-a treci la dreapta, care ești în clasa a IV-a treci la stînga. Așa... Ia să-mi răspundeți voi acum: Știți ce este botanica? Tu ăla, prăpăditu'!

— Botanica este știința care se ocupă cu studiul plantelor!...

— Perfect! Tu o să studiezi tăiatul și căratul finului, că și finul e plantă. Te numesc șef de grajd. Vezi să nu sperii porcii, cînd descarci furajul.

— Tovarășe învățător, o suci ăla prăpăditu', dar căratul și descărcatul nu fac parte din botanică!...

— Tocilarule! Dar ce-ai vrea? Să te ascult numai teorie? Să te vîd și la practică, chiu-langiule. Hai, ia-ți grupa și fuga la cîmp pentru studiu!...

— Tovarășe învățător, încercă unul să se strecoare, eu nu pot studia azi la cîmp fiindcă mă doare un picior!...

— Bine. Tu rămîi aici, o să dai extemporal la grajd.

Copiii s-au împărțit pe grupe de „învățatură“ și prevăzuți cu rechizite (coase, saci, greble), au pornit spre lotul indicat de învățător. Pe drum, părinții și-au întîlnit copiii și s-au crucit:

— Măi șmecherilor, măi, care va să zică noi vă trimitem la școală și voi bateți ulițele? Încotro?

— Pe tolocă, tătută, la teză!...

După ce-a promovat clasa a III-a la cîmp, învățătorul a trecut la clasa a IV-a:

— Măi copii, acum o să facem și puțină geografie. Ora trecută ce capitol am învățat?

— Despre păduri, tovarășe învățător. Știți, alea de peste deal!...

— Buun!... Ați reținut, așadar, că arborii sînt de două feluri: esență tare și esență moale!...

— Tovarășe învățător, dar cei de esență moale, pe unde cresc? Că nouă ne-au ieșit ochii pînă v-am tăiat cele cîteva sute de kilograme, că erau esență tare!...

— Nu-i nimic, măi copii. Omul trebuie oțelit încă din fragedă copilărie, caracterul său!...

— Gavrilee! Lasă dirigenția și treci la practică!...

— La practică, nevastă!... Așadar, acum vom învăța despre „munți și ape“. De cîte feluri sînt apele?

— De două feluri: de cișmea și de fîntină!...

— Bravo!... Grupa întii trece la cișmea, grupa a doua la fîntină. Hai, rechizitele și la treabă!... Măi, tu ăla zurliul, lasă rechizita aia, vezi că are fundul spart!

Și cele două echipe, grupate pesemne în cercul micilor geografi, sub supravegherea învățătorului și a soției sale, s-au așternut să studieze apele!...

— Tovarășe învățător, și unde ne întîlnim?

— Cum unde, mă? Dacă e vorba de ape ne întîlnim la confluență. La „cotul igheabului“, că-s inșetați porcii! Ieri mi-ați tras chiulul mișeilor!

A doua zi, nimeni n-a studiat nimic. Învățătorul a plecat în comuna vecină să cumpere pentru elevi rechizite. În dimineața următoare, Gavril Cosma și-a făcut triumfător intrarea în clasă. Sub braț, un pachet impunător:

— Rechizitel!... Măi, ăla blegu', de colo!

— Aici sînt, tovarășe învățător, dar mă cheamă Ionică!...

— Păi ce, tu de pseudonime n-ai auzit? Ia ascultă aici! Ți-ar place un creion negru?... Uite-l!

— Îmi place, tovarășe învățător!...

— Perfect. Ție îți place creion negru, mie-mi plac ouă la capac.

— Să le mînceți sănătos, dacă vă plac, tovarășe învățător!

— Păi ca să le mîncîc sănătos, mai întii să mi le aduci!... Ori vrei creion pe gratis, tontule!

— Nu pe gratis, pe bani!

— Pe ouă! Pe bani nu vind, că nu fac din școală tarabă!...

Au plecat copiii acasă și s-au înapoiat cu părinții.

— Tovarășe învățător, stărui un părinte, Gheorghiiță ar avea nevoie de un creion, dar n-am ouă, că mi-au căzut găinile cloșcă.

— Nici o grabă, aștept!... Pînă atunci să serie cu cerneală!...

— Tovarășe învățător, cit costă un caiet și cinci penițe?...

— Două ouă de rață sau trei de găină!

— Tovarășe învățător, dar rechizite cu smîntîină nu merge?

— Nu merge, că sufăr de colită și nu-mi prieste smîntîină!... Hai, care mai ia!... Trei penițe noi, pe două ouă moi, două caiete pe patru omlete! Ia penița, ia clap-sull!... Ia! Ia! Ia!...

Forul în drept mai are de rezolvat o singură chestiune: Pe Cosma cînd il... ia?

I. AVIAN

— Dacă nu vă supărați, aici e fabrica de hîrtie și celuloză „Steaua Roșie” din Bacău?

— Aici e, dar nu văd de ce a mai trebuit să spui și „din Bacău”, că doar ești în Bacău!

— Îmi trebuia mie, ca să aflu și cititorii! Și nu mă învăța dumneata pe mine ce să scriu pe hîrtie, că nici eu nu te învăț pe dumneata cum să faci hîrtia!

— Ce, te superi? Nu primești critica de la cititori?

— Ba da! Scuză-mă! Dar dumneata primești critica de la consumatorii de hîrtie?

— Aha, ești un birocrat! Te învîrți între hîrtii! M-am lămurit!

— De ce mă iei așa? Oricine scrie pe hîrtie e birocrat?

— Lasă că știu eu ce scrii dumneata!

— Păi, pe hîrtia voastră scriu! Uite manuscrisul!

— Noi facem și hîrtie de împachetat! De ce scrii? Împachetează, tovarășe! Piine, alimente, articole de larg consum, tot ce vrei!

— Voiam să-ți vorbesc despre hîrtia de scris!

— Noi fabricăm și celuloză!

— Da, dar eu nu scriu pe celuloză, că-mi sugerează poantele!

— Lasă că ți le sugerează și fără celuloză! Ce, eu nu te citesc?

— Mersi! Totuși eu vreau să încep prin a spune că voi faceți o hîrtie foarte bună!

— Scrie, tovarășe, scrie! Că de aia facem noi hîrtie!

— Dar mai aveți și lipsuri!

— Împachetează, împachetează!

— Ce, te superi?

— Spuneai că nu mă înveți să fac hîrtie!

— Dar nu primești sugestiile de la consumatori?

— Sugestiile e una, și lipsuri e alta!

— Sugestiile ca să nu mai aveți lipsuri!

— Frate dragă, ce ai de spus trece pe hîrtie și dă-o la noi!

— Nu, o să trec pe hîrtie, dar n-o s-o dau la voi! O s-o dau la noi!

— Unde la voi?

— La „Urzica”! Acum privește foaia asta! Ce e?

— Hîrtie semivelină de la noi.

— Nu-i semivelină! E semihîrtie!

— Aha, ai început! Ce mare zar ai să scrii despre hîrtie? Ce, n-ai subiecte? Scrie despre nevastă, despre coafor, despre ospătari, despre frizeri! Uite subiecte!

— Nu le mai ține hîrtia pe astea! Le sugerează! Dar să revenim la coala asta! O vezi? E plină de așchii! Glumele vin greu și pe o hîrtie fără așchii, dar cînd mai îmi bagi și niște așchii în stilou, moare hazul în fașă!

— Ehe! Dacă ar fi măcar în fașă! Și pe urmă știi ce zic eu? Lasă-te de glume!

— Și ce să fac? Să mă apuc de așchii? Dar să continuăm! Care va să zică, foaia asta e rebut!

— Nu e rebut! E brac!

— Și ce înseamnă la voi brac?

— Rebut!

— Atunci cu ce-am greșit? Brac sau rebut tot un... brac! Nu te lega de vorbe!

— De vorbe nu m-aș lega eu, dar tu spui că o să scrii!

— O să scriu!

— Uite, vezi? De-aia-ți bag așchii! Și pe urmă de unde ai luat foaia asta? Că bracul nu ajunge în comerț!

— N-am luat-o din comerț! Am luat-o de la mașină! Am auzit că bracul a fost depășit la voi peste procentul admis!

— Sînt și cauze obiective!

— Vezi? Ai băgat un „și”! Înseamnă că sînt și cauze de-alelalte!

— Dracu’ m-a pus să bag un „și”!

— Bracu’!

— Sînt și d-alelalte!

— Cred că „mai ales” d-alelalte! Cică ar fi neatenția unor conducători care nu semnaleză la timp defecțiunile survenite la mașini!

— Pe toate le știi! Aveți corespondent aici?

— De ce?

— De presă!

— E secret! Atunci ce mai îmi spui?

— E secret!

— Bine, să-ți spun eu! Din neatenție se produc dispersări de fibre! Adică se amestecă materialul brut cu materialul sortat!

— Și zici că e secret?

— Cine?

— Corespondentul!

— Da! Așa s-a întîmplat, de pildă, la mașina nr. 6! S-a produs o dispersare la instalația de sortare și, din neatenția conductorilor Pascu Nicolae, Unguru Anton

și Condrat Grigore, materialul brut s-a revărsat în materialul sortat și a rezultat brac la fabri-

carei hîrtiei semiveline! Uite, vezi? Așchii!

— Care-o fi ăla, dom’le?

— Cine „ăla”?

— Corespondentul!

— Vrei să-i bagi așchii?

— Nuuu! Așa, ca chestie!

— Chiar și ca chestie, e secret!

Dar să-ți mai spun! Conducerea a luat măsuri și a alcătuit o comisie care a supravegheat mașina timp de o lună! Și în luna aceea, mașina a dat brac sub procentul admis! Ei, ce zici?

— Îl aflăm noi!

— Ai o idee fixă! Deci s-a dovedit că nu-i mașina de vină! Acum comisia a trecut la mașina nr. 2, unde de asemeni își vîră bracul coada!

— Nu poți să-mi spui nici măcar inițialele?

— Ale cui?

— Las’ că știi tu ale cui!

— Nu pot! Pot să-ți spun însă numele muncitorilor care, în urma

acestor constatări, și-au luat angajamentul să lucreze de aici înainte sub procentul de brac admis: Hîncu Nicolae, Farkaș Gheorghe, Munteanu Vasile și Matei Nicolae! Vezi, pe ei hîrtia îi primește cu drag! Velin!

— Mai ai?

— Da! Vreau să spun că tot ce știu n-am aflat de la corespondent! Mi-au spus chiar tovarășii de aici, de la voi! Pentru că la voi nu se ascund lipsurile!

— Știu! Dar eu a trebuit să-ți dau replica așa ca să nu spui pe urmă că ți-a supt hîrtia poantele!

— Mersi!

— Mai ales că eu sînt corespondentul!

— Mersi!

— Uite, ia și niște hîrtie fără așchii, că de fapt așa arată majoritatea producției noastre, și scrie!

— Mersi! La revedere!

— La revedere și să-mi scrii! Ia și pachetul ăsta!

— Ce-i aici în pachet?

— Hîrtie de împachetat! Cînd n-ai inspirație să scrii, mai împachetează!

— Ești dat bracului! Adică nu: ești bat dracului!... Nu, stai: ești brat racului... nu, nu... ești...

— Vezi c-ai început s-o încurci cu bracul! Las-o daltă!

— Cum ai spus?

— M-am emoționat și eu! Am... Am brac!

— Ce ai?

— Of! Trac! Hai, du-te!

— M-am bus!

*Sabi Rud... adică nu...
Basi Rudea... un moment...
Sadi Rubea... al...*

SADI RUDEANU
În fine!

— Știu că la uzină se fac reparații la pardoseală, că la magazie se fac reparații de zidărie...
— Dar nu știi că la atelierul vostru de întreținere se fac reparații... de mintuală!

Desen de FRED GHENĂDESCU

TOVARĂȘUL NAMCESPUNE S-A ÎNSCRIS LA CUVÎNT...

— Dragi tovarăși!

M-am înscris la cuvînt anume pentru ca aici, în fața voastră, să ridic o problemă vitală și centrală. Care problemă? Oricare! Ce, o singură problemă centrală și vitală există? Există o sumedenie de probleme și din această sumedenie, poftim, iau una și o ridic. Cum? Să ridic problema pe care am pregătit-o pentru această consfătuire de producție? Cu plăcere! Să nu credeți că mi-e frică s-o ridic! Dar să știți că eu n-am pregătit nimic, pentru că de ce să pregătesc, cînd sînt și așa destule probleme vitale și centrale care mișună nepregătite în fața noastră? Așa că cine e băiat deștept, le scoate în evidență, cum bine au făcut antevorbitorii mei, pe care, firește, n-o să-i repet, deși pot afirma oricînd cu tărie că sînt alături de tovarășul Pandele atunci cînd spune ceea ce zicea el și care știu cu toții că are foarte multă dreptate ori de cîte ori zice ceea ce spune el.

Așadar, putem să trecem la punctul doi, în legătură cu ce am avut de spus...

O voce din sală: — Mai scurt!

— Ei bine, voi fi cît mai scurt, și pentru aceasta n-am să repet ce au mai spus și alții, cum este de exemplu Cristache, care are foarte multă dreptate în problema economiilor, problemă în care, dacă nu spunea el, spuneam eu o mulțime de lucruri și anume exact pe cele pe care le-a spus el, așa că n-are rost să mai spun și eu, cînd problema asta este epuizată.

O voce: — Vorbește despre probleme care nu sînt epuizate!

— Dar eu ce fac aici, tovarăși? Tocmai puneam această problemă ca să vă atrag atenția că fiind epuizată n-o să vorbesc despre ea, pentru că tot dumneavoastră spuneți adineauri să fiu cît mai scurt, așa că să trecem la o serie de lipsuri care trebuie negreșit scoase în evidență. Astfel sînt și eu de acord cu nea Istrate, care a ridicat problema muncii în asalt, dar nu sînt de acord cu atitudinea lui de cocoloșire, deoarece a ridicat această problemă trecînd sub tăcere problema gogoșilor care la bufetul nostru se vînd reci.

Voci: — Asta nu-i o lipsă pe care s-o discutăm aici!

— Just! Nu-i o lipsă, sînt două lipsuri, pentru că, după ce sînt reci; nici măcar n-au umplutură, deși marmeladă se găsește berechet iar bufetul este înzestrat cu un aragaz cu două ochiuri. Eu sînt de părere, tovarăși, că trebuie să deschidem bine ochii cum sînt folosite aceste ochiuri, deoarece aceasta este o problemă de producție, dat fiind că bufetul funcționează tocmai la serviciul producției, așa că problema este, ca să zic așa, picată la țanc acum, tocmai la consfătuirea noastră de producție.

Președintele: — Ați terminat?

— Era să termin, dar mi-a trecut adineauri prin cap o idee care privește tot serviciul producției, unde ș im cu toții că mașina de scris este defectă de șase zile, inclusiv duminicile și sărbătorile legale. Bate „l” în loc de „t”. Am citit cu ochii mei o adresă în care, în loc de „aceste lipsuri trebuie să fie curmate”, dactilografa a scris: „aceste lipsuri trebuie să fie curmale”.

Președintele: — Alțceva mai aveți de spus?

— Sigur că mai am și alțceva, deoarece dacă astăzi mașina scrie curmale, ceea ce se corectează ușor în „curmate”, poate mîine îi vine mașinii să scrie „portocale”, ceea ce nu se corectează cu „portocate”, pentru că nu ar avea nici un sens.

Voci: — Ajunge! Alte probleme!

— Alte probleme? Poftim, o să vă citez și alte cazuri, cînd, de exemplu, în loc de „halat de baie”, ar bate „halat de baie”, sau în loc de „Gina Lolobrigida”, ar bate „Gina Totobrigida”... Cum? Poate fi invers, la orice te poți aștepta de la o mașină stricată. Cum? Nu-i chiar așa stricată? Și ce dacă nu-i chiar așa stricată? Să zicem că greșește numai pe jumătate. Va să zică în loc de Lolobrigida ar bate „Tolobrigida” sau „Lotobrigida”, ceea ce este cu totul alțceva, sau mai bine zis este exact același lucru, adică nu este nimic.

Firește, aș mai putea să dau și alte exemple în ce privește această problemă de producție (pentru că v-am spus, mașina aparține serviciului producției) dar eu vreau să fiu scurt.

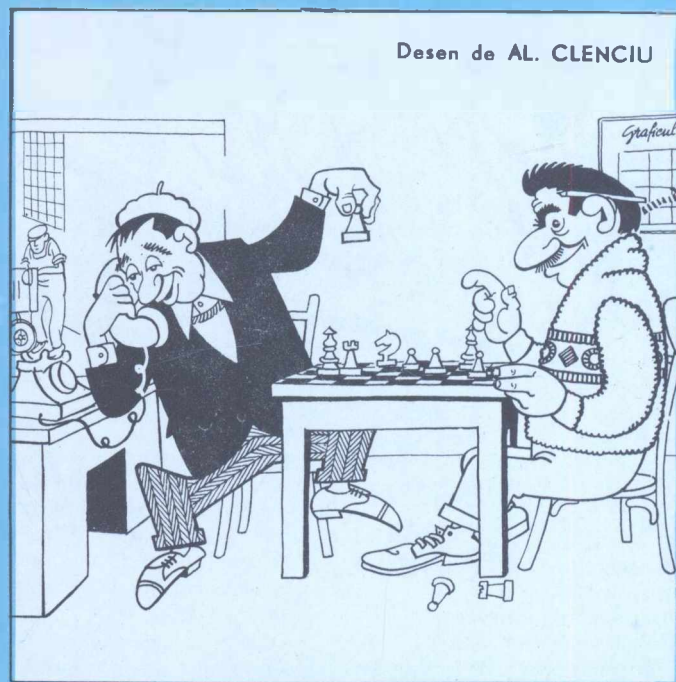
Voci: — Scurt! Să nu i se mai dea cuvîntul!

— Cum? Asta-i înăbușirea criticii. Vă rog să nu înăbușiți critica curajoasă, pentru că eu tot o să critic cu același curaj orice problemă, cum, de exemplu, chiar adineauri, cînd se deschisesse ușa, mi-a dat în cap o altă problemă de producție în legătură cu ușile care scirție în mod nepermis în numeroase servicii și chiar în ateliere, adică în mijlocul producției, ceea ce dovedește încă o dată că această problemă trebuie ridicată în consfătuirea noastră de producție, pentru ca să ne consfătuim asupra ei și, dacă este nevoie, să chemăm aici pe mecanicul șef, care de altfel a ridicat aici diferite probleme în legătură cu timpii morți, anume ca să se eschiveze de la problema ușilor care scirție, așa cum am arătat, chiar în mijlocul producției. Și cum spuneam, putem să-l chemăm și în această problemă să-i spunem de la obraz: halat! Pardon, halat!

Cu aceasta am terminat deocamdată și vă rog să mă înscrieți la cuvînt și la „diverse”, pentru că vreau să mă mai gîndesc și poate între timp îmi mai vine vreo problemă prin cap.

P. conf. VICTOR PIȚIGOI

Unii mecanizatori nu dau atenția cuvenită reparării mașinilor și tractoarelor.

— Cum stăm cu reparațiile? Foarte bine! Chiar în clipa asta sînt cu maistrul Nae în atelier și facem un schimb de... piese!

E p i g r a m e

Unuia care nu mai restituie lucrurile împrumutate.

Aș vrea să-ți dăm un sfat, în orice caz,
Să-l ai ca amintire de la noi.
Dacă faci rost de-o firă de obraz
Să nu care cumva s-o dai napoi.

Dan Căpruciu

Unui salariat care se antrenează la fotbal, din care cauză lipsește de la birou.

Inversindu-și rolul,
are un capriciu:
El marchează „golul”
numai în... serviciu.

Mircea Codrescu

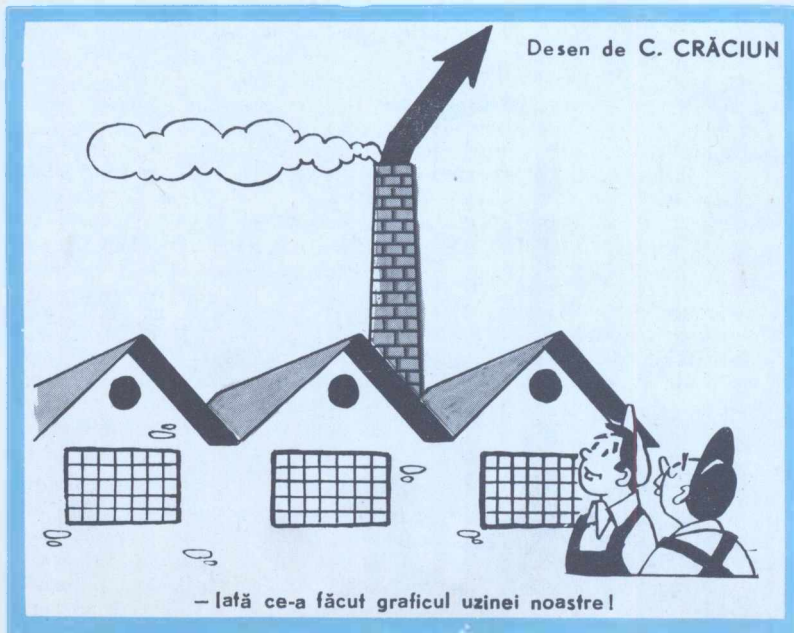
Unei cooperative de consum care face numeroase cheltuieli inutile.

Se numește „de consum”
dar nu este nici o glumă:
zilnic se constată cum
ea, în adevăr... consumă.

Unui nepăsător.

El se lauda odată,
Că-i un om dintr-o bucată;
Cum, în muncă, n-are-ndemn,
E-o bucată, dar... de lemn!

Sig. H.

— Iată ce-a făcut graficul uzinei noastre!

Pantoful

Intr-o seară liniștită
La un teatru-n recuzită,
Un pantof cu tocul cui
Mai limbut de felul lui,
Fără urmă de sfială
Se umfla în căptușcală
Spre-o opincă ce șede-a
Așezată-alături:
— Soro, e-un curat miracol
Când apar eu în spectacol,
Nu știu din ce cauze
Smulg furtuni de-aplauze...
Deși nu pun interes,
Am un colossal succes!
Și, te rog ca să mă crezi,
Cum te văd și cum mă vezi,
Nu e chip cumva s-apar
Să nu am un „bis” măcar,
E un fapt necontestat:
Am succesu-asigurat!
Ca să-i tempereze-avîntul
O nojiță ia cuvîntul:
— Ia ascultă, măi zgîmboi,
Nu e cazul să te-nfoi
Și să-ncerci să ne prostesti
Cu asemenea povești...
Află dar și ține minte
Următoarele cuvinte:
Cînd tu treci să stai în tihnă
După număr, la odihnă,
Sîntem noi luași afară
Și pe-aceiași proprietară
O-ncălfăm... Bine-nțeles,
Că la fel avem succes.
Fără ea n-am fi făcut
Nici o brinză, e știut.
Bagă-n... cui tot ce ți-am spus
Nu umbra cu...tocu-n sus.

Asta-i toată socoteala
Și cam asta-i și morala:
Și în viață înțîlnim
Oameni despre care știm
Că se-ngrașă la minut
Cu succese de-mprumut.

ION RUȘ

O BUNĂ MAMĂ ENGLEZĂ
(Bună pentru submarinele americane)

Să vă spun una bună

Am un șef, să-mi trăiască! Bun băiat! Are un singur cusur: îi plac anecdotele. Adică, pentru mine, asta nu e un cusur. Dimpotrivă. E de-ajuns să rostesc cuvintele magice: „Să vă spun una bună!”, că se și luminează la față. Și vă dați seama cum e cînd șeful se luminează la față! În clipa asta solemnă ochii i se închid și nu mai vede teancul de lucrări care s-au adunat pe biroul tău, gura i se desface într-un zîmbet cald și nu mai spune nimic despre întîrzierea de dimineață, iar mîna lui te bate atît de protector pe umăr încît prima trimestrială îți apare în fața ochilor ca o splendidă realitate. Și-atunci e firesc să umbli permanent după acest minunat „Sesam deschide-te!”, care este anecdota. Mai ales acum cînd e frig, și ninge... E de preferat să spui două-trei anecdote în birou, la căldurică, decît să circuli prin zloată ca să urmărești executarea construcțiilor pe parcurs. Că, cică, dacă ești dispecer, cum sînt eu, la serviciul producției din trust, nu e deajuns să te duci la recepție cînd e blocul gata și să-l iei în primire. Ca și cum blocul ăsta ar fi un copil: trebuie să stai tot timpul pe lingă el, ca o dădăcă, să-l vezi cum crește. Ori blocul nu trebuie să-l înfeși cînd e mic, adică atunci cînd construcția a ajuns la parter și nici să-i dai untură de pește cînd a ajuns la mezanin. Că doar nimeni n-a văzut bloc să crească cu Vitamina B complex. Știm bine că se înalță el și fără noi, prin grija zidarilor și inginerilor. Dar ei știu una și bună: să urmărești construcțiile pe parcurs, că de aia ești dispecer! Adică să bați drumurile de pomană ca să te afli în treabă. Astă-vară

era cu totul altceva. Atunci era firesc să te duci pe teren. Pe căldura aia, cînd ți se făcea sete, ce era mai normal decît să verifici instalarea liftului? Să stai cu ochii închiși și să vezi în gînd cum urcă liftul verificat de tine și în vremea asta berea din halba de pe masa grădinei de vară unde te-ai aciutat, la răcoare, să coboare încet-încet! Atunci da, dar acum,...

Dar m-am luat cu vorba și n-am terminat povestea cu șeful meu, marele amator de anecdote.

Într-o zi, cînd tocmai mă pregăteam să-îcer o învoire de două zile și deci, în prealabil, voiam să-l binedispun cu „una nouă”, sună telefonul. Abia apucasem să vorbesc. „Să vă spun una bună! zic. Într-un compartiment de tren...”, cînd telefonul, fir-ar să fie, începe să țîrîie. Șeful ridică enervat receptorul și îl aud cum spune: „E-n regulă, avem noi grijă!”, apoi trîntește cu furie receptorul în furcă. „Birocrații aia de la Direcție, mă lămurește el, întrebă cum stăm cu urmărirea construcțiilor în lucru. Ia zi!” „Păi... cum să stăm, îndrug eu, ultima dată am fost pe teren...” „Lasă justificările, mă intrerupe dînsul supărat, zi-o pe aia cu trenul! Mie mi-a mai venit inima la loc și am spus-o pe aia cu trenul, șeful a ris cu poftă suflînd ca o locomotivă și totul a mers în ziua aia ca pe roate.

Nu trece mult și primim o adresă: „În legătură cu controlul pe parcurs al lucrărilor...” „Apropo de parcurs, sar eu, să vă spun una bună cu scoțianul la Olimpiadă!” Nu știu ce-au făcut scoțienii la Olimpiadă dar-pentru mine meritau toate medalii de

aur, atît de bine m-au scos din încurcătura în ziua aceea.

După cîteva zile, vine o altă hîrtie: „...veți referi de urgență asupra felului în care ați urmărit...” Atunci i-am spus una bună cu cîinele de vinătoare care s-a ținut o zi întregă după un cetățean pe care îl chema Iepure. Eheh, bine-a spus cine-a spus că risul e sănătos. Pentru mine risul șefului e o adevărată binefacere. Încă două-trei bancuri bune și mă văd la maximum. Vorba e că trebuie să ai un șef ca al meu. Băiat bun, și cu umor.

Azi-dimineață ne-a chemat directorul la el. Cică la recepție s-a constatat că zidarii n-au lăsat lăcașuri pentru ruloarele de la ferestre, așa că trebuie să spargă zidul tocmai acum cînd totul e finisat. Și, cică, la calorifer trebuie să se facă niște modificări. Și la lift. Și asta numai din cauză că n-am urmărit pe parcurs lucrările. Fir-ar să fie și cu urmărirea asta că m-a ajuns și pe mine. Ne-a făcut directorul o papară!

Cînd am ieșit de la director, șeful era verde. Cînd am intrat la noi în birou era negru. Iar cînd s-a lăsat, oftînd, pe un scaun, era ecosez. Am încercat să-l înveslesc. „Să vă spun una bună! zic. O știți pe aia...?” „Ia mai lasă-mă cu astea, mă repede el, mai bine ai vedea de controlul pe parcurs al lucrărilor! Ce, ești Mircea Crișan să trăiești din bancuri?! Chiar acum să pleci pe teren!”

M-am lămurit! Șeful meu e un încuiat!

ATANASIU ATLAS

Idee de GELU BEȘOIU
(elev, Petroșani)

COMODITATE

— ...Și zici că în sfînga e un pîrîu?...

Desen de N. CLAUDIU

DESENE PE IDEE DE CARICAT

Idee de ALEXANDRU DUMITRU
(strungar — Brăila)

PAZNICUL DE VITE: — Să-l mai critice și pe paznicul de cîmp că
că și el ne-a criticat pe noi că nu avem grijă de an

Idee de MIHAIL MANDOC
(funcționar T.A.P.L. Craiova)

— Ospătar, o porție de somn, te rog!
— Puteți dormi fără grijă pînă vine...

Desen de FRED GHENĂDESCU

Idee de ȘERBĂNESCU ION
(Roman)

— Nu, nu putem. Nevastă-mea e ocupată cu
„gătitul”, iar eu am ceva urgent de lucru...

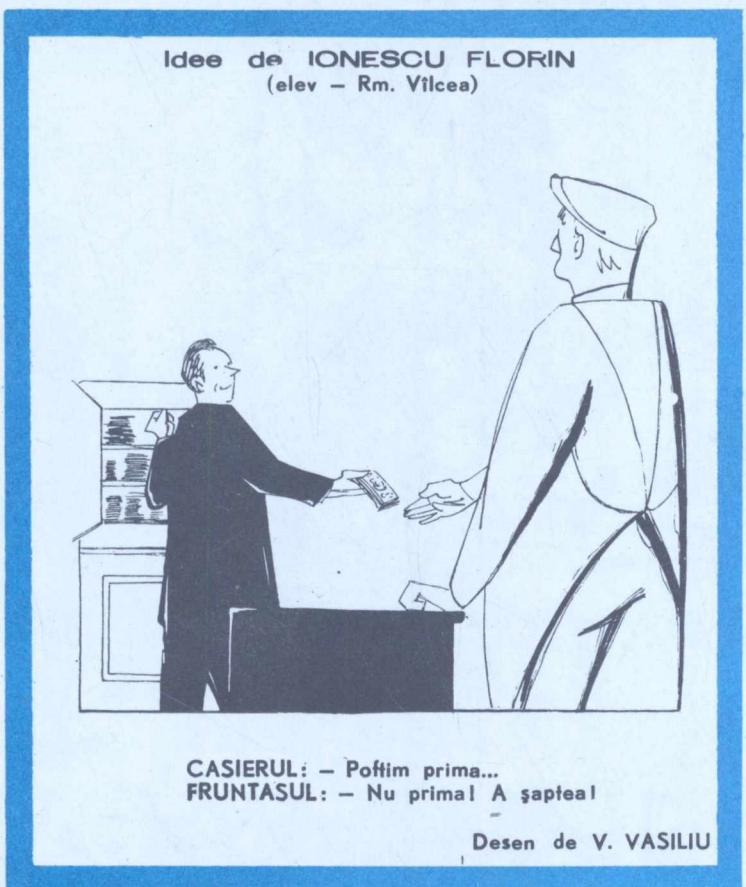
Desen de I. DORU

PREMIATE LA CONCURSUL NOSTRU RI ȘI IDEI DE CARICATURI

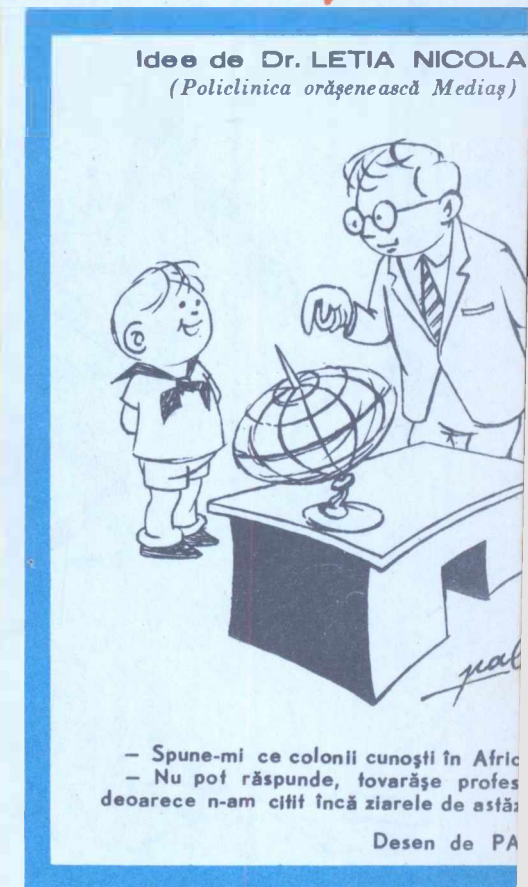
are grijă de culturi
e...
Desen de V. CRIVĂȚ

Idee de IONESCU FLORIN
(elev - Rm. Vilcea)

CASIERUL: - Poftim prima...
FRUNTASUL: - Nu prima! A șaptea!

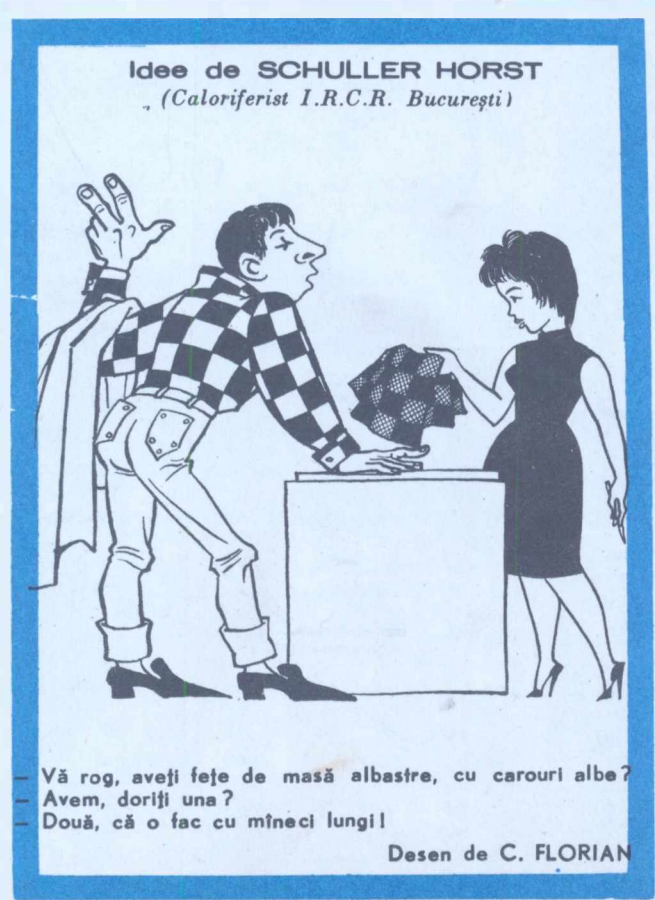
Desen de V. VASILIU

Idee de Dr. LETIA NICOLA
(Policlinica orașenească Mediaș)

- Spune-mi ce colonii cunoști în Africa
- Nu pot răspunde, tovarășe profes
deoarece n-am citit încă ziarele de astăzi

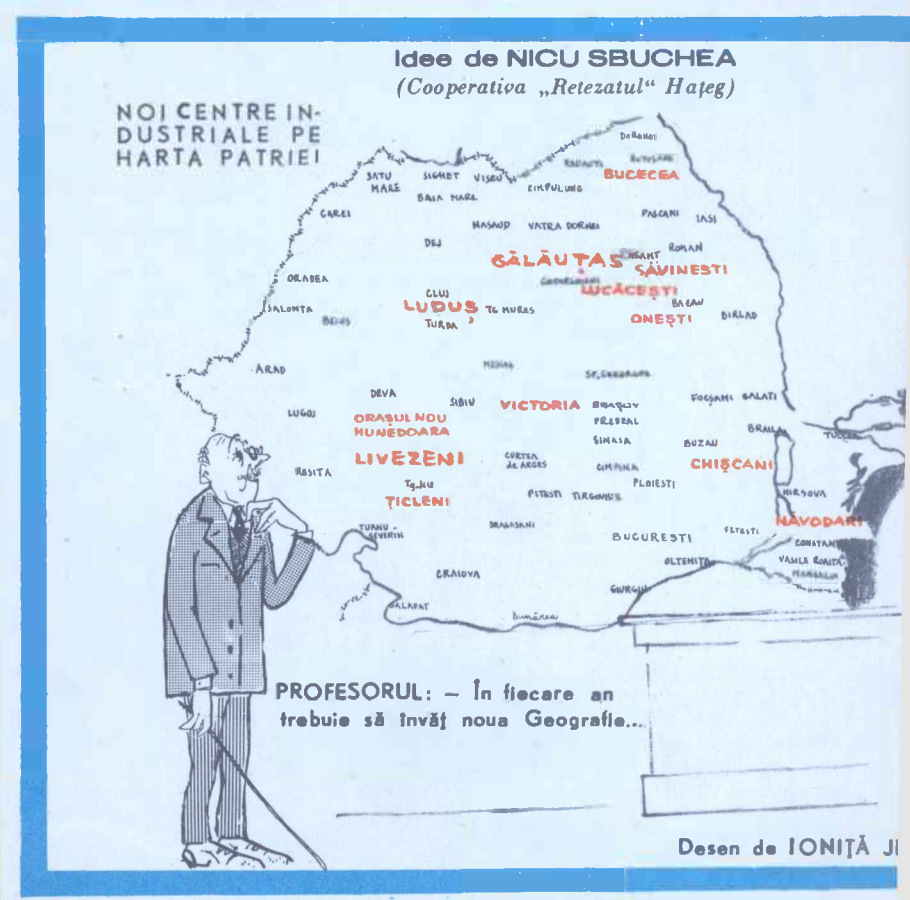
Desen de PA

Idee de SCHULLER HORST
(Caloriferist I.R.C.R. București)

- Vă rog, aveți fețe de masă albastre, cu carouri albe?
- Avem, doriți una?
- Două, că o fac cu mîneci lungi!

Desen de C. FLORIAN

Idee de NICU SBUCHEA
(Cooperativa „Retezatul“ Hașeg)

NOI CENTRE INDUSTRIALE PE HARTA PATRIEI

PROFESORUL: - În fiecare an
trebuie să învăț noua Geografie...

Desen de IONIȚA JI

— Cred că ar trebui chemat mecanicul pentru mașina dumitale de scris. Poftim, într-o singură pagină am găsit nouă greșeli de ortografie...

Desen de MATTY

Inovație

— Hei, tovarăși, nu-i ușor
Ca să fii inovator!
Ți se cere negreșit
Să ai spirit ascuțit,
Fără care, cum să zic,
Nu poți născoci nimic...

Eu (permiteți să vă spui!)
Am modificat un cui)
Un cui simplu, ideal,
Inșă... unilateral!

Care mi-e modificarea?
Păi, e foarte simplă: floarea...
(Dacă n-o cunoașteți, iat-o!)
Floarea asta am mutat-o
Nici mai jos și nici mai sus
Ci... în capătul opus!
Dintre cuițe, jumătate
Doar așa vor fi lucrate.
Avantajul? Personal
Socotesc că-i colosal:
După născocirea mea,
Gospodarul va putea
Să le bată, ca la carte,
... și din ailtaltă parte!

Spuneți voi: era o crimă,
Dacă mă trecea la primă?

STELIAN FILIP

SĂRMANUL „MAMBO”

Din chenzina lui Costel izvorau două bucurii: una a Lenuței, soția lui, care primea jumătate pentru cheltuielile casei și pentru câteva cupoane de sezon, iar a doua a lui, pentru că cealaltă jumătate lua drumul CEC-ului în vederea unei motocicletă.

La 30 ale lunii august, suma adunată era egală cu acotul plus prima rată pentru o motocicletă care îndeplinea toate exigențele lui Costel, adică: supleță și viteză.

Tot 30 august mai înseamnă pentru locatarii cvartalului de blocuri din fața Gării de Nord, data de la care somnul de după-amiază și liniștea rămăseseră o amintire deoarece Costel, mai meticolos decât un aviator, încerca ore întregi motorul care urla și pocnea pe toate tonurile, — începând cu bufnitura surdă pe care o aud la vecinul meu când închide ușa, și culminând cu asemuirea de trăsnet ce brăzdează cerul în timpul ploilor de vară.

După o lună de zile de la inaugurarea motocicletei, Costel primise patru cuițe de la stîlpii de telegraf, patru amenzi de la circulație, patru citații la comisia de împăcituire, lăsînd la o parte faptul că nu mai vorbea cu nici un vecin, în primul rînd fiindcă era certat cu toți și, în al doilea rînd, fiindcă nici nu putea deoarece în ultimul accident își mușcase limba. Aripile motocicletei se strîmbaseră, roata din spate mergea pe două cărări, iar furca din față privea încrucișat către acel ce n-o cruța de loc.

Lenuța, echipată de sport, cu Mambo, cîinele lup, pe brațe și așezată comod pe șaua din spate, se plimba aproape zilnic spre Băneasa, îmbătăta de viteză, în fluieratul milițienilor și în mîriitul cîinelui care nu era de acord cu goana.

Afară din București, pe șoseaua asfaltată, Lenuța lua lecții de conducere de la „maestru”, zdruncinînd stîlpii indicatori de distanță, explorînd fundul șanțului de lângă șosea sau îmbrățișînd vreun stejar bătrîn ce sta ca mărturie a deceniilor trecute la margine de drum. În timpul acesta, motocicletă se subreza icnînd din toate încheieturile.

La îndemnul meu de a conduce atent, Costel m-a privit compătimitor, apoi bătîndu-mă condescendent pe umăr a rostit rar și cu zîmbetul în colțul gurii:

— Tu n-ai să mă înțelegi și nici n-ai să poți discuta cu mine în problema asta decît atunci cînd vei fi maestru în motocicletă.

Fiindcă toate argumentele mele luaseră calea norilor, nu l-am mai contrazis.

De atunci l-am evitat, dar îi simțeam apropierea cînd auzeam bufniturile scurte „de probă” sau pocniturile premergătoare plecării, care rivalizau cu barajul de mitraliere din filmul de război „Atac în noapte”.

Nu trecuse de la discuția noastră decît o săptămînă cînd, întorcîndu-mă într-o zi acasă, am văzut din colțul străzii lume adunată în fața blocului nostru, cam în dreptul garajului improvizat de Costel. Apropiindu-mă, zării o grămadă de fierărie strîmbă și turtită care fusese pînă mai ieri o motocicletă.

Accidentul se petrecuse cu o noapte înainte, cînd Costel și Lenuța se întorceau de la o nuntă, bine dispuși și bine intrați în viteză a patra. După câteva zile o mașină a „Salvării” i-a adus pe amîndoi acasă.

Am lăsat toată supărarea la o parte și m-am dus să-i văd. Costel devenise superstițios. Ar fi vrut să bată în ghipsul cel încorsetat pînă la briu, plus piciorul stîng, c-a scăpat numai cu atît. Mîinile le avea fixate în sus, arătînd ca un imam care-și cheamă credincioșii la geamie, nasul îi era umflat și tare ca o roșie de seră, iar ochiul drept se asemuia cu al lui Johansson după meciul de box pentru campionatul mondial cu Patterson.

Lenuța avusese mai mult noroc; îi era împachetată numai mina dreaptă pe care o ținea în sus, aidoma unei statui ce reprezintă un orator pe soclu, avea fruntea bandajată cochet, iar sub bărbie cele două copci „fără fermoar” îi transformaseră frumoasa ei guriță într-un bot de iepure.

Cum m-a zărit cu „ochiul cel bun”, Costel mi-a luat-o înainte:

— Ghinion, dragă, ce să-i faci, de unde

să știu eu că tractorul din fața mea are să intre la S.M.T.?

— Dar unde voiai să între? îi răspunse eu, la cooperativă sau la restaurant?

— N-am mai putut opri. Aveam 80 pe oră, continuă Costel și din cauza lui Mambo, care mi-a sărit în cap, am luat tractorul în plin.

— Ai dreptate, dar așa vrea să te întreb: Mambo a consimțit să meargă cu tine pe motocicletă înzorzonat ca o maimuță și cu 80 pe oră?

— Își plăcea dragă, căpătase patima vitezei. Întrebă și pe Lenuța. Adevărat însă că de multe ori miria sau urla mai tare decît motorul...

— Își simțea sfîrșitul, Costele, și te prevenea, așa cum putea, prin graiul lui cîinesc. Nu știa probabil că tu nu ascuți nici pe prieteni. Cînd îți-am tras atenția mi-ai spus că legea circulației e „flerul și norocul”. Poftim concluzia: „flerul, norocul și frac-tura”.

— Și taloanele, oftă Costel, privind tavanul cu ochiul cel sănătos, asta trebuia s-o înțeleg ceva mai devreme...

— Eu, ciripi peltic Lenuța, m-am vindecat de viteză.

Costel era impresionat și obosit; ochiul valid i se micșoră ușor ca o diafragmă de aparat fotografic, iar buzele începuseră să murmure: 6 gâini omorîte, 3 giște, o capră, trei porci...

— Ai la activul tău o zahana întregă! completez eu.

— Patru rate, șase cîini, plus Mambo, un cocoș... murmură mai departe el, ca prin vis.

— Ce bolborosești acolo, Costel? Întrebă Lenuța îngrijorată.

— Fac un bilanț.

— Și e în ordine cronologică? intervin eu.

— Da!

— Ei atunci, fii bun și, după cocoș, tre-ce-te și pe tine cu Lenuța.

AUREL MĂDÎRJAC

PE UNDA FAPTELOR

(Rubrică justificată în întregime)

Un locatar special

Cunoașteți strada Armașului din București? E o stradă cu case frumoase. Într-una din aceste case locuiește Popescu Ion. La nr. 11. Are acest cetățean un obicei: sparge! Să nu credeți că sparge nuci sau lemne! Nu. El sparge cu totul altceva. Sparge sifonul de la spălător, sparge un zid ca să-și facă o ușă, sparge un dulap montat în perete ș.a.m.d. E, deci, un om spărgăreț. Pesemne că în copilărie n-a învățat la istoria antică decât despre... Sparta!

De s-o ține despart în continuare, parcă-l văd că se prezintă într-o zi la sfatul popular și întreabă: „Nu aveți o casă în plus? Că p-asta unde locuiesc am isprăvit-o!“ La care sfatul o să-i răspundă: „O casă în plus pentru dumneavoastră nu avem. În schimb avem noi de la dumneavoastră o casă în minus!“

Sperăm că această critică vine la timp și că n-am sosit cu ea la... spartul tirgului.

Unde-i vopseaua?

Spitalul unificat din Dalboșeț a comandat mai demult la I.R.I.L. Bozovici, regiunea Banat, patru birouri. Acestea însă au fost livrate fără vopsea — din care cauză, deși nou-nouțe, arată ca niște birouri de lemn din epoca de piatră. Beneficiarul, respectiv Spitalul unificat din Dalboșeț, deși le-a primit finite parțial, le-a achitat integral, având promisiunea solemnă a inginerului-șef Negrea Petru de la I.R.I.L. Bozovici că vopseaua va fi aplicată mai târziu. Și pentru că există un proverb, care în anumite cazuri se aplică și la vopsea, proverb care spune: „Mai bine mai târziu decât niciodată“, spitalul a fost de acord cu această soluție. După un timp însă, I.R.I.L.-ul a găsit o nouă variantă: „Mai bine niciodată decât mai târziu...“

Nu știm în ce culoare urmau să fie vopsite birourile, dar în prezent situația lor e cam albastră...

Date statistice

La noi, la G.A.S.-ul din comuna Inand (regiunea Crișana) s-a înființat o bibliotecă, S-a înființat,

dar nu există. Și asta pentru că nu s-a găsit încă o încăpere sau măcar un dulap unde să fie așezate cărțile. În sfârșit, la G.A.S. Inand au fost aduse și o serie de utilaje. Au fost aduse, dar n-au fost adăpostite.

I-au spus oamenii directorului: „Tovarășe director, utilajele zac în curte, și afară ninge!“ „Ninge, ce vrei să fac, așa e iarnă!“ „Da, dar e păcat!“ „Nu e păcat, că ninsoarea e bună la agricultură!“ „O fi, dar nu e bună la utilaje!“ „Dar ce, utilajele nu sînt pentru agricultură?“ „Da, dar priviți-le, sînt acoperite cu zăpadă și noroi.“ „Perfect, înseamnă că avem acoperire! Atunci ce pretenții mai aveți?“

Și directorul a plecat. Directorul a plecat și utilajul se duce...

Mare meșter, maestrul...

Într-una din secțiile productive ale întreprinderii „Cloșca“ din Baia Mare lucrează, după cum îi place, maestrul Cînta Augustin. Altfel n-ar putea împăca și treburile personale, și treburile întreprinderii.

Într-o dimineață a vrut Cînta Augustin să culeagă merele din livada proprie. Nimic mai simplu. A venit la serviciu fix la ora 7 (așa cere programul întreprinderii) și a plecat fix după cîteva ore (așa cerea programul livezii). Dar n-a plecat de capul lui, singur. A plecat cu doi subalterni: lăcătușii Blițaru Gh. și Pop Ioan. Odată ajunși în livadă, lăcătușii s-au pus pe lucru sub atenta îndrumare tehnică a maestrului lor. Și au făcut treabă bună. Nu e puțin să poți lucra cu maestrul la doi pași de tine. În afară de acest amănunt, trebuie reținut și faptul că maestrul Cînta a introdus o nouă metodă de ridicare a calificării celor doi lăcătuși, și anume: „Calificarea la locul de muncă“.

Originală metodă! Atît de originală, încît nu e necesară nici o copie și nici măcar originalul.

D. M.

MÎNĂ-SPARTĂ

Văzînd atîta risipă de cerneală, de penițe, de hirtii, Mină-Spartă hotărî într-o clipă: — Treceam la cel mai sever regim de economii! Și ca să nu vi se pară hotărîrea mea iluzorie, dau următoarea circulară obligatorie:

„De azi înainte, nici o coală de hirtie nu se va scoate din magazie fără bon scris (pe format mare), în trei exemplare.

Pentru fiecare peniță se va ține înții o ședință cu caracter profesional...“

Hotărîrea ședinței va fi consemnată în procesul verbal care se va păstra în fișet cu mențiunea „secret“.

Pentru fiecare gram de cerneală, am zis, se va face o cerere-n scris.

Numai așa, veghînd clipă de clipă, vom sfîrși o dată cu-această risipă!“

Și Mină-Spartă, mulțumit de hotărîrea luată, îl cheamă la el pe Gură-Cască, îndată, căruia-i spuse, după ce-i citi documentul:

„Știi că s-apropie o aniversare pentru șeful nostru mai mare; se-mplinesc ani cinci de cînd lucrează ca director aici.

Veșnic în pas cu prezentul, m-am gîndit să marcăm evenimentul printr-o masă aleasă.

Drept care dumneata, om de suflet și băiat de viață,

dă fuga la piață și cumpără cincizeci de puicuțe grăsuțe,

ouă, salamuri, muștar, o sută de sticle „Cotnar“, flori

și cîteva cutii de scobitori.“

Gură-Cască, supus, era gata să zică: — M-am dus!

Se gîndi că-ar fi bine, parcă, să facă și el o remarcă:

— Credeți că sînt absolut necesare florile și scobitorile?

După ce chibzui Mină-Spartă rosti:

— Cît privește scobitorile cred că ai dreptate.

E bine, să fim exemplu în toate. De-aceea costul lor să-l reții

și să-l treci la rubrica „Economii“.

Cu încheiere pot să vă spui Că nu s-au mai cumpărat nici vinuri, nici flori, nici alese bucate.

Căci s-au găsit destui care să-l aducă pe Mină-Spartă la realitate.

NICOLAE DUMBRAVĂ

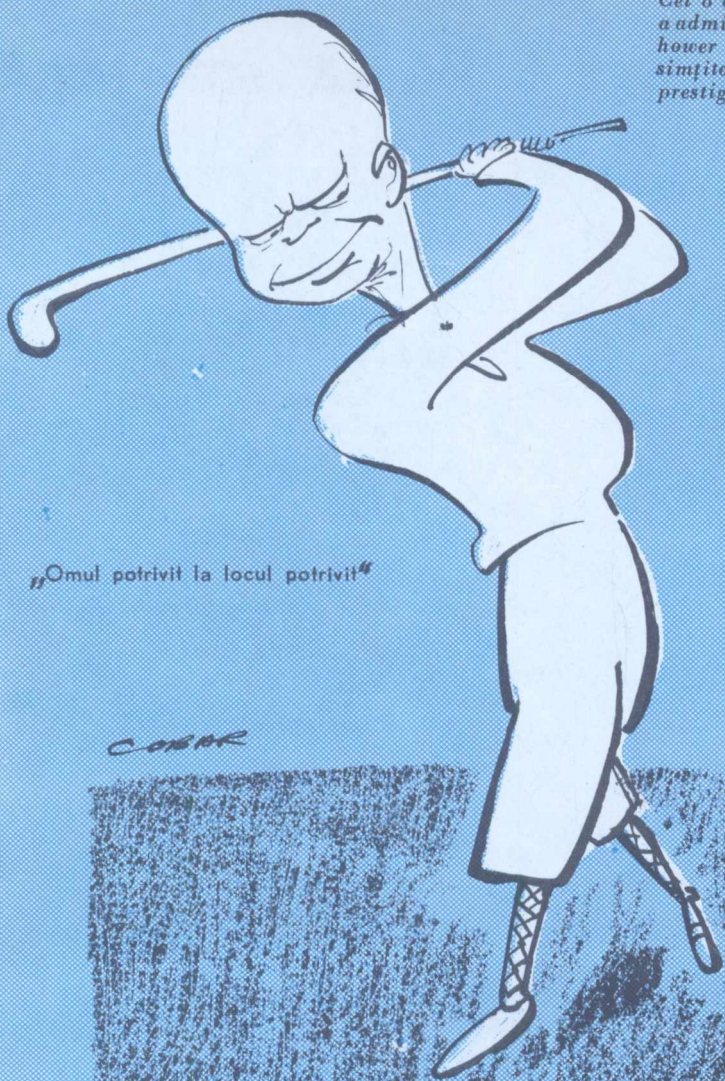
Desen de V. VASILIU

Unde l-a dus lipsa de frînă-n... băutură...

Unii șoferi, cum e cazul lui Vasile Nicolae de la I.U.T. București, conduc în stare de ebrietate

Cei 8 ani de guvernare a administrației Eisenhower au dus la o simțitoare scădere a prestigiului S. U. A.

„Omul potrivit la locul potrivit“

COBAR

Desen de NELL COBAR

PE FAȚĂ, MODUL LOR

Crimă fără pedeapsă

Ziaristul american Roby Heard își pusese în cap să scrie o seamă de articole despre crimele neo-nazismului american. N-a trecut mult și în capul ziaristului a apărut pe neașteptate un glonț de revolver, tras de un necunoscut. În felul acesta, pentru ca să nu afle cititorii ce crime produce neo-nazismul american, un neo-nazist a făcut o crimă și l-a ucis pe ziarist. În legătură cu crima, poliția a reușit să pună mâna pe doi „suspecți”, în uniformă nazistă. Dar — arată poliția — „ei nu au putut fi arestați ca niște criminali de rînd”. Și ca atare, au fost lăsați liberi. Probabil, ca niște criminali de soi!

Eleva Jackie

Proprietarul cățelușei Jackie din Riebeck (Africa de Sud) a avut fantezia (și banii) să-și înscrie cățelușa la un... pension de domnișoare. După primul trimestru, direcțiunea, mulțumită de taxele frumoșele vărsate de tutore în fondul școlii, i-a eliberat și un certificat de bună purtare, arătînd că Jackie a luat note bune și este mai cuminte chiar decît alte eleve ale pensionului. Foarte normal să fie cuminte: Jackie este singura elevă care nu citește „Comic's-uri“.

Dolarul în țara lirei

Guvernul englez a acceptat ca firma Ford americană să cumpere acțiunile firmei Ford engleze. În felul acesta, dolarul pune tot mai bine stăpînire pe capitalul englez, iar leul britanic, din leu paralel, devine un fel de leu paralytic. Astfel, pînă la urmă, „partea leului” a luat-o dolarul...

MANEVRELE ARMATEI VEST-GERMANE ÎN FRANȚA

Ținînd seama de curentul de opinie publică, drumurile de acces spre șoselele pe care circulă trupele vest-germane sînt pázite de soldați francezi spre a împiedica eventuale „luări de contact“.

— E o neînțelegere, herr ofițer! Aranjașem să fiți primiți cu pîine și sare...
— Mi-ai mai spus-o! Dar nu înțeleg de ce sarea e... bulgăre?

Desen de N. CLAUDIU

Comentariu

O statistică americană a stabilit că în S.U.A. șapte milioane de oameni trăiesc numai din pomeni.

(„Labour's Economic Review“)

Un cetățean cam mucalit, cînd a citit ce scrie în ziar, a comentat — în mod succint și clar:

— „Stimații statisticieni au demonstrat, pe cinci coloane, că sînt vreo șapte milioane de simpli cetățeni care trăiesc doar din pomeni. Incontestabil!

Ei însă au uitat — probabil — că la ei,

(vorbesc de lumea lor americană) există și cîteva sute de yankei care trăiesc

nu din pomeni, ci... de pomană“...

MIR CEA CODRESCU

De ce scad rezervele de dolari aur ale S.U.A....

Desen de H. GUTTMAN

DESPRE DE VIAȚĂ

„Vă rog să binevoiți a mă aresta“

La comisariatul de poliție din Thionville (Franța), s-a prezentat un oarecare Joseph Vington, spunînd:

— Sînt șomer și n-am unde sta. Dacă nu mă primiți într-o pușcărie, sînt condamnat să mor de foame și frig.

L-au condamnat la o lună închisoare pentru vagabondaj.

— Și după aceea? — a întrebat omul disperat. — După aceea o să fiu din nou condamnat la libertate?

Halal sugestie!

Senatorul american Alexander Wiley a făcut sugestia interesantă ca „O.N.U. să interzică confiscarea capitalurilor străine din diferite țări“. Aici, prin „diferite țări“ se înțelege în primul rînd Cuba și țările foste coloniale, iar prin „capitaluri străine“ se înțelege cel american și al țărilor capitaliste. Alexander Wiley susține că sugestia merită atenție, pentru că e foarte interesantă. Credem, mai curînd, că e foarte... interesată!

Ordine de chemare și dezordine la plecare

Școlile din trei localități din Lorena (Franța) s-au închis. Nu e din cauza epidemiei de scarlatină sau pojar. E din cauza epidemiei de ordine de chemare, pe care profesorii le-au primit, pentru a pleca să lupte în Algeria. Așa că profesorii au plecat, iar copiii au rămas la vatră. Și, pentru că profesorii au primit ordine, școala și învățătura au rămas în... dezordine!

P. LUDMILA

DE-ALE LOR

Generalul Heussinger, cunoscutul revanșard de la Bonn, a fost decorat de americani.

La decorare, domnul general
A declarat cu tonul lui posac:
— În locul ordinului de metal,
Mă bucura un ordin... de atac!

Colonialiștii englezi arestează în masă patrioții din Rhodesia.
Motivul este clar, n-avem ce zice.
Ei au promis întregii populații
Să lupte încetinuut s-o ridice.
Și iată c-o ridică... cu soldații.

Tentativa unui tînăr londonez de a dansa ore în șir rock s-a soldat cu un deces.

A căzut grămadă jos
După groaznicul efort
Dovedînd neînțoiș
Că el după rock e... mort.

V. D. POPA

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI •

SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA“

Desene de A. POCH

FORURI CARE
NU RĂSPUND

La sesizarea redacției
(cu nr. 5501 din 2 august 1960), G. A. S. GREONI, regiunea Banat, nu a răspuns nici pînă azi

Biroul de sesizări al Departamentului GOSTAT n-a dat curs nici pînă azi sesizării noastre nr. 9139 din 19.I.1960.

La 14 mai 1959, redacția noastră a predat biroulul de sesizări din cadrul Ministerului Agriculturii o sesizare (nr. 1919) referitoare la lucrările de canalizare de la G. A. S. Slobozia și de atunci nu s-a primit nici un răspuns.

Evitați
SERVICIUL DE RECLAMĂ
ȘI PUBLICITATE „URZICA“

Cartier cu spe

În casa lui Iorgu, amicul meu, ele cu aprovizionarea. Așa au ei structura organizatorică, pe servicii. El cu aprovizionarea și financiarul, nevastă-sa cu tehnicul și producția, soacră-sa cu controlul de calitate, iar Gigel cu investițiile, fiindcă tot ce strică sau sparge puștiul necesită noi investiții. O vreme, treaba a mers strună în toate compartimentele, ba Iorgu căpăta uneori chiar și primă sub formă de clătite cu dulceață.

De la un timp însă, resortul aprovizionării a început să scârție la Iorgu, probabil și din pricina unui reumatism scârțitor la piciorul stâng.

E drept, la unele articole stătea bine cu achizițiile, căci le avea sub nas, adică la „Alimentara” din colț.

Vă închipuți deci, cu cită nerăbdare aștepta omul să se deschidă marele magazin din blocul nou de vizavi.

— Dacă va fi un magazin universal, va fi minunat! Îmi spunea el. Mai scap, nene, de alergătură.

— N-ăș crede, i-am zis. Cică va fi o farmacie, că nu-i nici una prin apropiere.

— Și asta e bună! Dacă mă supără piciorul, făcând cros după cumpărături, cel puțin să am „leacul” peste drum.

În ziua când s-au adus mărfurile și s-a început aranjarea magazinului, deși n-avea încă firmă, Iorgu, nerăbdător, l-a oprit pe un tovarăș ce părea viitorul responsabil:

— Nu te supăra! Aveți și pantofi cu micro?
— Nu, tovarășe! Avem mazăre fină, fasole extra și vacuță în suc propriu.

— Bine, dar... încercă Iorgu crezând că a prins reumatism și la urechi. Poate aveți ceva țesături, galanterie.

— Regret, dar nu ținem! Dacă doriți zahăr, orez, macaroane...

— Păi.. astea se vînd la „Alimentara”! mai încercă Iorgu.

— Dar la noi ce-i, tovarășe? E „Ferometal”?

— Aoleu! măcar de-ar fi fost „ferometal”, că alimentară mai avem și în colț.

Și sârmanul Iorgu a continuat excursiile zilnice pe la magazine. Pînă la carne avea 1 km de bulevard, pînă la pîine avea 3 străduțe și 4 intersecții, iar pînă la „Aprozar” avea de luat două tramvaie. Asta în zilele când

nevastă-sa nu avea nevoie de ace de cusut, antigermen pentru copil, vin pentru musafiri, pastă de dinți, elastic pentru jartiere etc., etc. Cîte nu trebuie în casa omului! Bineînțeles, nu lipsea salicilatul pentru reumatism.

Într-o zi îl văd mai vesel.

— Dacă aș avea noroc, aș scăpa! Îmi spune.

— De reumatism?
— Nu; de maratonul târguieilor! Sînt două posibilități: ori am noroc la Loto și cîștig o motocicletă, ori am noroc la blocul nou din colțul străzii și se deschide un „Aprozar”.

L-am privit compătimitor. Știam că n-are noroc la jocuri de-astea. Prea îl iubește coana Sevastița. Ba, îl iubește așa de tare, că are numai ghinion. Nici motocicletă n-a cîștigat, nici „Aprozar” nu s-a deschis. S-a deschis o „Autodeservire”, adică tot un soi de „Alimentara”.

Iorgu de supărare și-a cerut transferul. La aprovizionare a fost mutată mama soacră. Bătrina e foarte expeditivă:

— Mamă, mi-ai luat șireturi?
— N-am găsit, maică. Am găsit însă niște macaroane... clasa una!

— Și eu la ghețe ce-mi pun? Spaghete? Sau, altădată:

— Mamă, mi-ai luat o bucată de pînză?
— Nu, și-am luat o bucată de brînză!

E proaspătă și... rimează.
Iorgu, amator de poezie, tace și-nghite. Iar aprovizionarea merge din ce în ce mai anapoda. Dacă se cere sirop de tuse, bătrina aduce sirop de aîine. Cînd am rugat-o să-i ia lui Gigel o trompetă, ea a adus o

CÎND NU-S

PINIOANE

VAI DE

TRACTOARE!

Farsă agricolă în 3 acte

(din care două sînt suficiente ca să știți despre ce e vorba).

Distribuția, decorul, regia, lumina, apa, căldura, toate pe capul meu.

Actul I, scena a II-a, (deoarece scena I s-a petrecut ieri și n-am fost de față).

Decor: O ușă. În fața ei Ilie, maistrul de la strungărie. În spatele ușii, un birou. În birou... un birou. Alături, tovarășul Melculeț de la serviciul de aprovizionare al unui S.M.T. Ilie ciocăne în ușă de trei ori. Rectificăm: de patru ori.

— Intră!
— Bună ziua, tovarășe Melculeț!
— Bună? Nu vezi ce urît e afară?
— E urît, dar să știți, am nevoie de pinioane, că acuși o să fie frumos!
— Pinioane? Pe frigul ăsta? Ce să faci cu ele?
— Să repar tractoarele pentru campania agricolă de primăvară.
— Primăvară? Fii serios! E timp Ilie, e timp.

— Timp e, dar nu-i vreme de pierdut.

— Atunci ce mai stai? Vino mîine, ne-am înțeles?

— Nu ne-am înțeles.

— De ce?

— Pentru că de cîte ori ne înțelegem așa, eu unul nu mai înțeleg nimic.

— Nu te frămînta. Du-te și lucrează liniștit.

— Fără pinioane?

— Fără.

— Atunci cu ce?

— Cu elan, că ne iau alții înaintea!

— Și cu pinioanele cum rămîne?

— Rămîne de văzut.

Tot actul I. Scena nu mai contează. Contează actul în sine.

Decorul: Neschimbat, ca și situația pinioanelor.

— Am venit, tovarășe Melculeț, pentru pinioane. Știți, trebuie să urgentăm reparațiile.

— Iar începi? Nici n-au apucat să apară ghiociei!

— Ba au apucat.

— Unde?

— În curte.

— Păi dacă nu stai în atelier. Acolo e locul dumentale de muncă, nu în curte. În loc să-ți vezi de treabă, te uiți la ghiociei. Poate ești îndrăgostit.

— Nu sînt îndrăgostit. Sînt îngrijorat.

— Îngrijorat?

— Da, că n-am pinioane pentru tractoare.

— Mai dă-le naibii de pinioane. Altă preocupare n-ai? Uite la mine! Eu trebuie să mă îngrijesc de volină, eu trebuie să mă îngrijesc de motorină, în plus am și guturai. Și de el tot eu trebuie să mă îngrijesc. Dumneata, în schimb, nu știi altceva decît să ceri pinioane!
— Pentru tractoare...

— Da! Pentru tractoare, că doar n-or fi pentru sanje! Bunicul avea o vorbă: graba strică treaba! Și a trăit pînă la 89 de ani fără reparații și fără pinioane. A trăit cum a putut.

— Știu și eu o vorbă: Omul gospodar își face iarna car și...

— Și vara duș.

— Fie, dar eu cînd să vin?

— Pentru duș?

— Nu! Pentru pinioane, că întîrziem cu reparațiile.

— Vorbești de parcă „E primăvară în ianuarie”!

— Nu e, dar o să fie și atunci ce o să facem cu tractoarele?

— Nu știu. Te privește. Ce, eu sînt timpul probabil de mîine? Să fim serioși.

— Fără pinioane?

Actul II

Timpul fiind înaintat și ținînd seama că după actul II urmează imediat actul III, începem direct cu acesta.

Actul III

Ultima scenă. Celelalte fiind prea numeroase n-au putut fi încă scrise.

Decor: Același ca în actul I, scena a II-a, care de fapt e prima.

— Tovarășe Melculeț, nu mai merge!

— Cine nu mai merge?

— Nu mai merge așa!

— Atunci nu e grav! Credeam că nu mai merge treaba.

— Păi, de treabă e vorba! S.M.T.-ul unde lucrează cumnatul meu a terminat reparațiile la toate tractoarele. Numai noi stăm locului. Și asta pentru că n-ați adus pinioane.

— Află de la mine că ăia de la S.M.T.-ul unde lucrează cumnatul n-au făcut ceva bun. S-au grăbit să termine reparațiile și acum nu mai au ce repara. Uite așa se lenevește omul.

— Uite-așa se muncește!
— Chestie de interpretare.
— Cînd o să bată la ușă primăvara, ei o să spună...

— Ce-o să spună?

•— Intră!

— Ei și?

— Și o să iasă tractoarele.

— Dar noi... noi ce-o să spunem?

— Eu am să spun cum a fost.

Și dumneata o să spui de ce n-a fost altfel!

— Cui să spun?

— Celor de la minister, cînd o să vină pe la noi.

— Să vină? Dar de unde știi că o să vină?

— Cum de unde știi? I-am chemat.

— Dar ce ți-a venit tocmai acum, la sfîrșitul perioadei de reparații?

— Încă nu mi-a venit, dar o să-mi vină.

— Ce?

— Pinioanele!

— Nu zău? Crezi că mai am timp să mă ocup de pinioanele tale? Gata! Nu mai am vreme pentru fleacuri cu pinioane. Aștept oaspeții pe care i-ai invitat. Nu cunoști tradiționalul „Bucuroși de oaspeți”? Se poate? Am să mă pregătesc să le spun ceva, așa, de la intrare, cum să spun, ceva care să pară cît mai, să nu se creadă că la noi, în sfîrșit, sã rezultă că atît aprovizionarea, cît și restul... stă bine, adică merge...

Mă gîndesc chiar să aduc corul de la cîminul cultural. Să cînte: Vine, vine, primăvara/Se așterne-n toată țara/Tractorașe pe cîmpii/Hai să le vedem copii!... Faină idee! Nu? Ce zici. O să ies bine?

— Cred că da, că-i poarta destul de largă!

CORTINA

(Nu cade deoarece e prinsă bine. Coboară încet, cu atenție, poate găsește un pinion)

M. DAN

sigfic

bă... în singe. Iar dacă-i cere o vopsea de „Ferometal“, precis capătă un „Negru Tos“. Toate, de la cele 3 magazine alimentare pe care coana Veta le-a îndrăgit, intru simplu motiv că „sînt coala, la 2...“

Pe Iorgu l-am reîntîlnit ieri foarte aferat: — Mă duc la „Ghidul Bucureștiului“. O idee grozavă îmi zice el. Să se schimbe numirea cartierului în care locuiesc. De pildă, să-i zică „Piața alimentarelor“.

În felul acesta se va deosebi și prin denumire de celelalte cartiere din București. Pentru că la noi, nu-i ca în alte cartiere unde intri într-un magazin și ției unt, intri în altul îți ției pantofi și așa mai departe. La noi, intri într-un magazin, îți ției unt, urmă, ca să mai schimbi, intri în altul îți ției zahăr, ca să nu te plictisești, intri în al treilea și îți ției șuncă... Știi, e tot fel de variație... Cartier unic!

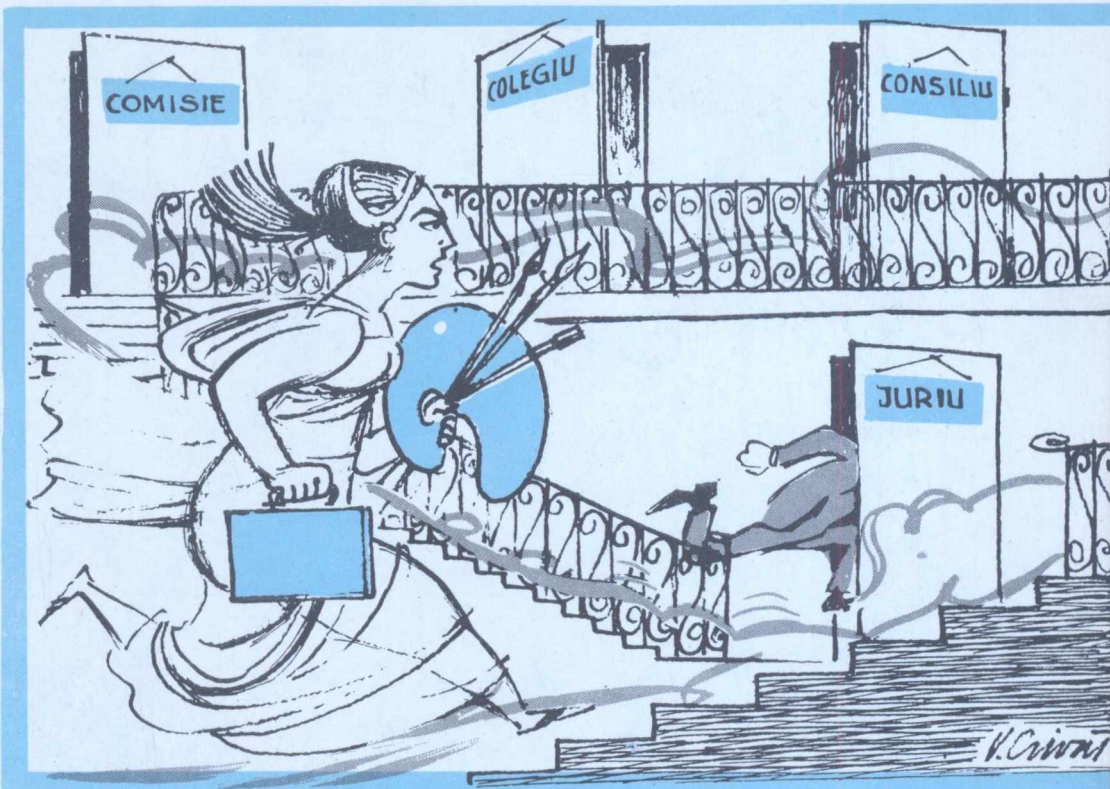
La despărțire Iorgu îmi spuse confidențial:

— N-ai pe cineva la Comerț?

— Nu, de ce?

— Să interveim la timp ca în blocul ăla nou ce se ridică, să deschidă tot o „Alimentară“, că altfel ne strică specificul cartierului...

ALEX. LĂPUȘNEANU

MUZA: — Imposibil să mă țin după el...

Desen de V. CRIVĂȚ

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICO,

Acum doi ani, G.A.S.-ul Reghin și-a mărit suprafața cu încă 13,04 ha, din care aproximativ 10 ha teren arabil sută la sută. Tovarășii din conducerea acestei gospodării n-au știut probabil că un teren arabil nu dă roade dacă e lăsat așa cum este. Altfel, nu se explică cum de n-au luat măsuri ca să fie lucrat.

Doi ani la rînd, bunătațe de suprafață a stat de pomană. În cazul cînd cineva ar întreba: „Dar cu terenul acela de 10 ha ce se întîmplă?“ — propun să-i răspundă conducerea G.A.S.-ului că-i „lot experimental“. Adică s-a experimentat pe suprafața respectivă, că nu răsare din pămînt nimic bun atîta timp cît nu te ocupi de el.

Ce o să facă în acest an cu terenul de care am pomenit, nu știu. Să se descurce cum or ști, că de încurcat au încurcat-o timp de doi ani și... 10 hectare.

T. Viorel
Str. Stalin nr. 7
Reghin

URZICO DRAGĂ,

În satul Mesteacă (raionul Brad) se află un sector de explorări geologice pendinte de întreprinderea de explorări „Ardealul“. Șeful acestui sector este tovarășul Murgășanu, iar una din laborantele sectorului este tovarășa sa de viață. Soția tovarășului Murgășanu e însă laborantă pe hîrtie, adică pe statele de plată. O vedem numai cînd vine să-și ridice salariul pentru zilele de muncă... casnică efectiv prestată. Dacă dumneaei nu vrea să vină la laborator, unde e plătită din banii statului, atunci să stea acasă pe banii soțului. Dar să stea acasă pe banii statului și să vină la serviciu numai cînd se plătesc salariile, nu se face.

Ne miră că tovarășul Murgășanu — șeful nostru — care-i om priceput în ale geologiei — să nu știe că dacă noi sondorii descoperim ce-i sub pămînt, ce-i pe deasupra observăm și cu ochii închiși.

Un grup de sondori de la Sectorul de explorări geologice din Mesteacă, regiunea Hunedoara

URZICUȚO,

La Lugoj a început, în 1957, construirea unei Case a Tineretului. A început, dar n-a continuat, pentru care motiv în prezent zidurile ridicate se află în plin avînt de degradare. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, materialele aduse la fața locului pentru ridicarea acestui edificiu nu prea se mai află la fața locului, ci mult mai departe, ca de pildă în alte locuri. Nici nu se putea întîmpla altfel din moment ce șantierul respectiv nu a fost împrejmuit și nici nu s-au montat tăblițe pe care să scrie: „Alegeți cu ochii, nu cu mîna!“

În sfîrșit asta e o chestiune de organizare din sectorul de construcții.

Eu însă știu una și bună: dacă se va întîrzia încă cine știe cîtă vreme cu această construcție, clădirea o să fie gata după ce am să îmbătrînesc. Și atunci eu n-am să mă mai potrivesc cu „Casa Tineretului“ și nici ea cu mine.

Moldovan Ladislav
Str. Vorșilov nr.4 — Lugoj

URZICO,

Într-o zi m-am hotărît să-mi valorific vaca și am dus-o la baza I.R.I.C. „Filimon Sîrbu“.

Aici m-am prezentat direct la cantaragiul Priceputu. Cînd a văzut vaca, s-a uitat mai întîia la ea, și pe urmă la mine de eram cît pe ce să mă sui eu pe cîntar. Zice Priceputu: „Vaca d-tale e gestantă. Eu nu cîntăresc decît ce se vede“. Am încercat să-i explic că nu-i adevărat, dar fără rezultat. Am plecat la medicul veterinar. I-am arătat vaca, a examinat-o și apoi i-a dat — adică mi-a dat — un certificat că nu-i gestantă.

Cu vaca și cu certificatul ei m-am înapoiat la Priceputu. Cînd a văzut cantaragiul certificatul s-a uitat la mine cu aerul unuia care parcă ți-ar spune: „Dacă dădeai o țuculiță o beam, dar n-ai dat și te-ai plimbat“. Eu nimic! În cele din urmă Priceputu a pofțit vaca pe basculă și a cîntărit-o exact... cu 40 kg mai puțin! Ca să mă învețe minte!

Anunță te rog pe șeful bazei I.R.I.C. „Filimon Sîrbu“ de cele întîmplate, ca să știe cît de puțin cîntărește cîntea lui Priceputu și cît de mult trage la cîntar acest lucru.

Frățilă Ștefan
com. Filimon Sîrbu, regiunea Galați

Unii studenți nu se preocupă de luarea examenelor în mod regulat

informații

— Pardon! Ca student la ce vîrstă mă pot pensiona?

Desen de SBIERA

urzica

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane; Secretariat:
1.38.56; Secția scrisori: 14.60.34; Secretariat de redacție:
14.28.15; Interurban 27

PARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA
ȘTIINȚEI „I. V. STALIN“ BUCUREȘTI

PROPRIETATE
PARTICULARĂ

WALL - STREET

